

En model til sammenligning mellem transnationale felter

Kristoffer Kropp

Introduktion: feltanalytiske modeller til overnationale problemstillinger

Hvad er særligt – set fra et feltanalytisk- perspektiv – ved relationen mellem samfundsvidenskaberne og politik på et transnationalt niveau? Og kan vi bruge analyser af andre kulturelle produktionsfelter som inspiration og model for analyser af transnationale relationer mellem samfundsvidenskab og politik? Samfundsvidenskaberne benytter sig, som alle andre videnskaber, af modeller til sammenligning og som 'thinking tools' (Krause 2016). I de seneste år er Bourdieus feltanalyser blevet en af de stærkeste modeller og hans begreber og tilgange er blevet et fælles sprog i mange dele af samfundsvidenskaberne. Det har givet anledning til både nye spørgsmål og nye svar på klassiske problemstillinger. Men når vi analyserer relationer mellem videnskab og politik, særligt på internationalt eller transnationalt niveau, er der ikke mange analyser fra Bourdieu selv, som byder sig til. Så hvor kan vi søge inspiration?

Artiklen her forslår en model til studiet af globale eller transnationale felter ved at formulere fire analytiske momenter, som studier af transnationale felter med fordel kan anvende. De fire principper, jeg her foreslår, kan anvendes som teoretiske konstruktionsprincipper, men også tjene som dimensioner til sammenligning af forskellige transnationale felter og strategier i disse. Artiklen har et dobbelt udgangspunkt. For det første et konkret forskningsspørgsmål, som drejer sig om samfundsvidenskabelige forskeres strategier og relationer til europæiske institutioner – særligt EU. For det andet teoretisk at vise hvordan Pascale Casanovas (Casanova 2007) analyse af det globale felt for litteratur kan fungere som model for analyser af globale kulturelle produktionsfelter og deres relationer til andre transnationale felter. Casanovas bog *The World Republic of Letters* er en analyse af, hvordan Paris blev det centrale sted for global litteratur og af hvordan denne "Greenwich meridian of literature" som hun betegner det, strukturerede ikke bare litteratur i Frankrig, men

også hvordan forfattere i resten af verden orienterede sig, skrev og tænke om litteratur. Casanovas analyse har to dele. Først en historisering af feltet og dets interne strukturer. Den anden del analyserer en række typiske strategier for forfattere fra mere marginaliserede dele af det globale litterære felt og deres forsøg – succesfulde eller ej – på at opnå anerkendelse i Paris og det globale felt for litteratur. Spørgsmålet er, i hvor vid udstrækning de strategier, som Casanova fremanalyserer, er empiriske relevante mere generelt i analyser af overnationale fænomener. Med afsæt i Casanovas analyser formulerer jeg fire analytiske principper, som centrale i et feltanalytisk perspektiv for at forstå transnationale felter. Som illustration af anvendelsen af de fire analytiske tematikker vender jeg i artiklens anden del blikket mod europæisk samfundsvidenskabelig forskning og analyserer, hvordan samfundsvidenskabelige forskere har benyttet sig af forskellige strategier for at opnå anerkendelse fra europæiske institutioner og i et svagt konfigureret felt for europæisk forskning.

Transnationale feltanalyser

Kan man bruge Bourdieus feltanalytiske tilgange til at analysere fænomener ud over nationalstaten?¹ Det spørgsmål rejser sig fra tid til anden og Bourdieus berømte empiriske studier er da også studier af specifikke franske institutioner og begivenheder. Klasseforskelle i kølvandet af 'Les Trente Glorieuses' (Bourdieu 1984), studenteroprøret og situationen i det akademiske felt (Bourdieu 1988), boligpolitik og velfærdsstatens tilbagerulning (Bourdieu 2005; Bourdieu et al. 1999) eller betydningen af de videregående uddannelser for det franske magtfelt (Bourdieu 1996b). Alt sammen analyser af specifikke franske forhold. Men det er værd at bide mærke i et par ting, som mudrer billedet: udgangspunktet for Bourdieus skift fra filosofi til samfundsvidenskab og for den forskning, som forskere knyttet til Bourdieu udførte og empiriske studier fra ca. 1990, som eksplicit tog overnationale problemstillinger op. Hvad angår de to første punkter er de tæt relaterede. Det var i mødet med på den ene side krigen i Algeriets rædsler og på den anden side oplevelsen af filosofiens utilstrækkelighed i at kunne forklare de sociale processer, som ledte til krigen og dens grusomhed og til at levere konkrete moralske anvisninger, som var anledningen til Bourdieus skift til samfundsforsker og hans engagement med en række forskere både i Frankrig og Nordafrika om flygtninge, migration, etnicitet mv (Heilbron 2011; Pérez 2018). Samtidig var Bourdieus arbejder i Algeriet også anledningen til de første bøger og de senere teoretiske værker. Som Sapiro påpeger var den feltanalytiske tilgange ikke tænkt som begrænset til analyser indenfor nationalstaten, men en relationel tilgang, som fundamentalt problematiserer reifikationen af samfundsmæssige skel og hierarkier i samfundsvidenskaberne – herunder nationalstaters dominans over specifikke geografiske områder (Sapiro, Leperlier, and Brahim 2018). Hun citerer fra Bourdieu:

The question of the geographical limits of the market can be a relevant question for certain markets and not for others. Consider a matrimonial market: the probability of a young woman from Haute-Savoie born above 2000 meters marrying a Parisian is \sum . The question of the geographical limits of a market can be relevant: Sometimes the theoretical limits of the field can be definable in terms of geographical limits. This is a particular case of a field where the limit mathematically speaking is a boundary in the

geographical and political sense: there is a place where it stops and one can no longer get married (isolate). Consider the problem of the diffusion of cultural works: things that are very far away in the geographical space can be very close in the relevant space of the field. For example, in 1945, German philosophy was close to Paris and Harvard was very far away; in 1973 German philosophy moved away and Harvard became closer. (Sapiro 2018:162 / Bourdieu 2013:19)

Som Bourdieu peger på i citatet, er geografi et forhold, som spiller meget forskellige roller i forskellige sociale sammenhænge og til forskellige tider. Og globalisering spiller da også en mere eksplicit rolle i de sidste ti år af Bourdieus virke. I *Modild* finder vi flere steder en eksplicit kritik både af de neo-liberale politikker associeret med 90ernes globalisering og de 'tredje-vejs' sociologer, som ukritisk hyldede grænser og velfærdstaters tilbagerulning (Bourdieu 2001). Mindre polemisk, men ikke mindre kritisk finder vi Bourdieus Postscript i *The Social Structures of the Economy*, som netop hedder: *From the National to the International Field* (Bourdieu 2005:223–32). Her analyserer Bourdieu fremkomsten af en global styringslogik knyttet til og promoveret af institutioner som IMF, WTO mv. og tæt forbundet med den økonomiske profession og økonomisk viden.

Sideløbende med Bourdieus egne analyser, finder vi et løbende engagement i transnationale eller internationale problemstillinger hos forskere tilknyttet miljøet omkring Bourdieu. Eksempler er Bourdieus samarbejdspartner siden Algeriet Abdelmalek Sayad og hans studier af migration (Pérez 2020) og studier af, hvordan professioner internationaliseres og af hvordan bestemte former for magt og viden cirkulerer og får effekt i nationale sammenhænge (Dezalay and Garth 1996, 2002). Alt sammen konkrete relationelle analyser af de politiske processer og kampe, som skjuler sig under betegnelsen 'globaliseringen'. Disse studier analyserer, hvordan transnationale egenskaber og kapitaler får betydning for strukturen af og kampene i lokale eller nationale felter.

Transnationale feltanalyser efter Bourdieu

Sideløbende finder vi forskning, som analyserer fremkomsten af globale eller transnationale felter, altså felter, som i en vis udstrækning er relativt autonome i forhold til nationale kampe og styrkeforhold. Et godt eksempel er de politiske sociologiske analyser af EU og europæiseringsprocesser, hvor Bourdieus begrebsapparat har spillet en central rolle de seneste 20 år. Her har forskere studeret de historiske processer, hvorigennem transnationale felter er opstået og hvordan disse udgør den strukturelle infrastruktur for globalisering og regionalisering (Kauppi 2018). Gennemgående undersøger disse studier, hvordan transnationale felter og praksisformer opstår. I studiet af centrale EU-institutioner som ECB, Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet vises, hvordan transnationale felter konfigureres og over tid opnår en relativ autonomi fra nationale sociale sammenhænge (Georgakakis and Rowell 2013; Rowell and Mangenot 2010). De får med andre ord egne feltspecifikke kapitaler, illusio og doxa.

Også i studiet af koloniale og postkoloniale relationer har særligt historiske sociologer anvendt feltanalytiske tilgange til at forstå forholdene mellem metropol og kolonier, og

hvordan relationer og felter udstrakt over globale imperier strukturerede koloniale praksisformer. F.eks. diskuterer Steinmetz hvordan sub-felter opstod og stod i relation til koloniale statsfelter og hvordan bestemte praksisformer (som f.eks. videnskab og kunst) via homologe strukturer ikke bare 'forlænges' eller projiceres fra metropolen, men får ny betydning i de koloniale sociale sammenhænge og at der opbygges alliancer mellem f.eks. intellektuelle fra metropolen og kolonierne (Steinmetz 2013, 2016). En af Steinmetzs pointer er, at koloniseringen ikke kun var noget, som foregik i kolonierne, men at det også fik voldsom betydning i hjertet af imperierne. Han viser således, hvordan centrale dele af de moderne samfundsvidenskaber både i Tyskland, Frankrig og England opstod som del af de koloniale felter, og at det koloniale blik havde betydning også i årtierne efter kolonierne var opgivet (ibid.).²

Det eksplicite eller implicite argument igennem de forskellige feltanalytiske tilgange til transnationale sociale fænomener er altså, at fordelen ved en feltanalytisk tilgang er at den ikke tager bestemte skalaer eller sociale institutioner for givet, men kritisk undersøger deres tilblivelseshistorie og relationer til andre sociale fænomener og felter. Som Go og Krause skriver:

[W]e suggest that field theory offers a set of concepts especially generative for analysing transnational processes and relations. It gives us a lens through which we can inquire about patterns and institutions in the social world in a way that does not privilege the national state a priori, and in a way that transcends the opposition between 'national order' on the one hand and 'global flows' on the other hand. (Go and Krause 2016:7)

Det betyder ikke, at man afviser betydningen af f.eks. nationalstater, men at man analytisk placerer dem i en struktur af relative styrkeforhold og forstår, hvordan forskellige agenter i de respektive nationale og transnationale felter handler.³

Casanovas *The World Republic of Letters*

Der er altså i litteraturen en bred og interessant diskussion af brugen af feltbegreber i forbindelse med studiet af transnationale felter. For nu at vende tilbage til mit analyseobjekt, findes der således analyser af europæiske forhold. Når jeg alligevel i det følgende fokuserer på en analyse af fremkomsten af det litterære felt og Paris' centrale position i det over en 300-års periode, er det for at understrege ligheden mellem litteratur (og kunst i det hele taget) og videnskab, altså de homologe strukturer mellem kulturelle produktionsfelter. Men det er også for at vise den teoretiske nytte af at inddrage analyser af problemstillinger, som ikke umiddelbart ligger lige op ad ens eget forskningsfelt. Casanova analyserer fremkomsten af det globale litterære felt og hvordan Paris og fransk litteratur blev det centrale referencepunkt for forfattere fra hele verden fra ca. 1700 og de følgende 300 år, selv om det muligvis er under forandring med den tiltagende amerikanske dominans af kulturelle produkter, også litteratur. Analysen lægger ikke mindst vægt på de effekter dominansen af fransk litteratur havde for forfattere fra andre regioner, ikke mindst for litterære former. Tydeligt med inspiration fra Bourdieus feltanalyser definerer Casanova et globalt litterært felt:

This space is not an abstract and theoretical construction, but an actual – albeit unseen – world made up by lands of literature; a world in which what is judged worthy of being considered literary is brought into existence; a world in which the ways and means of literary art are argued over and decided.

In this broader perspective, then, literary frontiers come into view that are independent of political boundaries, dividing up the world that is secret and yet perceptible by all (especially the most dispossessed members); territories whose sole value and sole resource is literature, ordered by power relations that nonetheless govern the form of texts that are written in and that circulate throughout these lands; a world that has its own capital, its own provinces and borders, in which languages become instruments of power. Each member of this republic struggles to achieve recognition as a writer. Specific laws have been passed freeing literature from arbitrary political and national powers, at least in the most independent regions. Rival languages compete for dominance; revolutions are always at once literary and political. The history of these events can be fathomed only by recognizing the existence of a literary measure of time, of a ‘tempo’ peculiar to literature; and by recognizing that this world has its own present – the literary Greenwich meridian. (Casanova 2007:3-4)

Casanovas bog er bygget op omkring generelle feltteoretiske analytiske momenter, om end det ikke ekspliciteres i teksten. Bogens første del analyserer således feltets fremkomst og dets magtstruktur, mens anden del analyserer en række forskellige strategier, som forfattere, særligt fra de dominerede dele af feltet, har benyttet i kampen for anerkendelse og omvæltning af feltets symbolske og sociale strukturer.

Første del analyserer fremkomsten af litteratur, akkumuleringen af litterær kapital og autonomi og endelig kampene om doxa og illusio i feltet. Casanova skitserer fremkomsten af et globalt felt for litteratur i tre stadier. Først brugen af modersmålene hos eliterne på bekostning af latin samt oversættelsen af biblen og klassisk litteratur til modersmålene i perioden fra renæssancen og frem. For det andet sammenhængen mellem litteratur på de nationale sprog og de nationalistiske bevægelser i Europa, hvor litteratur blev en del af den nationale fortælling og politiske kamp. Og for det tredje afkoloniseringen og den stigende globale cirkulation af litteratur. I analysen af kapitalakkumulation og autonomiseringsprocessen peger Casanova på betydningen af den historiske akkumulation og hvordan de dominerende europæiske sprog (særligt fransk, engelsk og tysk) også kom til at dominere litteraturen, så også litteratur på andre sprog måtte forholde sig til former og kvalitetskriterier i disse sproglige litterære felter. En væsentlig pointe i analysen er den historiske relation mellem den nationale litteratur og nationale politik og af, hvordan historien har udviklet eller skjult relationen, således at den politiske dominans over litteraturen forbliver ubemærket, men også at litteraturen over tid vinder en relativ høj grad af autonomi. Casanova skriver, at “[l]iterary space translate political and national issues into its own terms – aesthetic, formal, narrative, poetic – and at once affirms and denies them” (2007:86), men peger samtidig på, at hvor andre kunstformer (maleri, musik og skulpturer) har kunne frigøre sig fra lokale og nationale politiske kampe via abstraktionen, er det ikke muligt i

samme udstrækning for litteraturen på grund af litteraturens afhængighed af sproget. Et forhold som vi på mange måder genfinder i videnskaberne og i forskellen mellem natur- og kulturvidenskaberne. For nationale forfattere kan litteraturens autonomi i de dominerende dele af det globale felt benyttes i kampen om lokal autonomi. Ved at pege på og benytte sig af former og evalueringskriterier fra dominerende litterære felter som f.eks. fransk og tysk litteratur kan det være muligt at undslippe nationale krav og begrænsninger. Relationen mellem dominerede nationale litteraturer og særligt Paris peger også på produktionen af det universelle og på, hvordan bestemte normer og former for litteratur er blevet konsekreret via Paris som anerkendte former for litteratur. Via historiske analyser viser Casanova betydningen af at blive anerkendt i Paris og på fransk (f.eks. via oversættelser og konkret tilstedeværelse) for at opnå anerkendelse i det globale litterære felt (via f.eks. Nobelprisen). Samtidig fungerer Paris også som et autonomt område, hvor også forfattere fra de dominerede områder af feltet kan undslippe politisk og religiøs dominans i nationale litterære felter. En analog strategi i samfundsvidenskaberne ville være at udgive på engelsk og herved undvige nationale politiske sanktioner eller kampe ved at underlægge sig andre.

Bogens anden del, 'Literary Revolts and Revolutions' (Casanova 2007:173 ff), analyserer en række strukturelle invariante strategier, som forfattere har bragt i anvendelse i kampen om anerkendelse i det globale litterære felt. Blot via titlen henviser Casanova til Bourdieus analyser af kulturelle felter. Ved at pege på revolutioner og revolter tager hun temaet fra eksempelvis Bourdieus analyser af litteratur, filosofi og malerkunst, men også videnskab, op (Bourdieu 1975, 1991, 1996a, 2017). Der er således også fokus på de forfattere, som har skabt nybrud i litteraturen særligt via at afvise politisk engagement og brug af det. Men Casanova analyserer også forfattere som søgte anerkendelsen, men ikke fik den – de mislykkede revolutioner. Analysen følger i store dele en generel feltanalytisk model og understreger således feltbegrebets styrke og anvendelighed også til at forstå fænomener, som går på tværs af landegrænser. Samlet set peger analysen på fire forhold, som har betydning for forskellige strategier i feltet og som kan anvendes som analytiske struktureringsprincipper for analyser af transnationale felter.

For det første peger Casanova på den relative position af nationer i det globale felt og de specifikke agents position i de nationale felter. Her peger Casanova på den ulige fordeling af litterær kapital, både mellem lande og indenfor. For forfattere fra mindre privilegerede dele af det litterære felt betyder det, at de lægger ud med mindre kapital og anerkendelse og ofte defineres ud fra deres nationale herkomst. For at opnå anerkendelse må de enten vælge at tilpasse sig eller søge at bryde med den etablerede orden. Som Casanova skriver: "In this sense, the only genuine history of literature is one that describes the revolts, assaults upon authority, manifestos, inventions of new forms and languages – all the subversion of the traditional order that, little by little, works to create literature and the literary world." (2007:175).

Det betyder, at man, for det andet, må analysere de virkningsfulde agents livsbaner i feltet. Konkret betyder det, at den enkelte forfatter i ekstremerne enten må fralægge sig sin hidtidige identitet og praksisformer for at overtage, habituelisere, det dominerende felts *illudis* og *doxa* eller på den anden side kæmpe for at skabe en selvstændig og distinkt litterær identitet. Historiske eksempler er anvendelsen af folkelige fortællinger eller historiske

perioder, hvor lande eller områder har været kulturelt dominerende (f.eks. sydamerikanske imperier, klassisk græsk og romersk litteratur, mellemøstlige højkulturer etc.). Men også import og oversættelse af litteratur fra de dominerende dele af det globale felt og alliancer mellem forfattere fra dominerede dele af det globale felt er gennemgående strategier. Strategier søger alle at kompensere for den manglende akkumulerede litterære kapital.

Som Casanova påpeger, handler litterære revolutioner om manipulationen af sprog. Det tredje moment i modellen peger på skift i kulturelle former. Analyser af hvordan forfattere bruger sprog og skriftsprog for at forstå både transnationale revolutioner og dominansforhold i litteraturen. For litteraturen handler det om forholdet mellem forskellige sprog, om hvilke sprog der benyttes, hvordan man opnår et publikum, om hvordan og i hvilken grad litteratur oversættes og hvordan både værker på originalsprog og oversættelser modtages i nationale og globale felter. For forskellige strategier i globale kulturelle produktionsfelter er det således afgørende at analysere cirkulationen af bestemte kulturelle former. I Casanovas tilfælde hvordan bestemte forfattere fra Balzac over Kafka, Joyce og Beckett har benyttet sig af bestemte litterære former importeret fra dominerede dele af det globale felt i kampe for litterær autonomi. På den anden side, hvordan forfattere sidenhen har benyttet deres konsekrerede værker i lokale kampe om autonomi og som adgange eller anledning til at deltage i en global kamp om litterær anerkendelse. Der er et klart paradoks eller strukturelt dilemma her. På den ene side ligger der i anvendelsen af globalt dominerende kulturelle former en mulighed for at frigøre sig fra lokale eller nationale dominansstrukturer. På den anden side indebærer overtagelsen af de globalt dominerende kulturelle former en risiko for fremmedgørelse, forstærkelse og fastholdelse af dominansstrukturer og afkobling fra lokale kulturelle og politiske aspirationer. Et let forståeligt eksempel er forfattere i afkoloniserede landes ønske om at skrive på lokale sprog. Herigennem bidrager de til opbygningen af lokal litterær kapital og afviser den koloniale dominans i form af engelsk eller fransk. Men samtidig sætter de sig også udenfor de relationer, hvor igennem litteratur opnår international anerkendelse og indskrives sig i lokale kulturelle og politiske kampe og differentieringsprincipper. Som Casanova skriver: "the less literary credit there is available to them, the more writers are dependent on the national and political order, the more they are obliged to borrow literary forms having very little value along the Greenwich meridian. The absence of a literary tradition of their own, combined with their weakness in relation to the political authorities, has the effect of encouraging the reproduction of the most traditional models." (2007:276)

Som hun her påpeger, står forfattere ikke kun i relation til andre forfattere og andre effektive agenter i det litterære felt. Sprog, nationale fortællinger i litteraturen og politiske processer med nationsbygning hænger tæt sammen. For at forstå kampe og magtstrukturer i globale kulturelle produktionsfelter må man, som det fjerde moment, analysere relationerne til andre magtfulde felter, særligt politiske og økonomiske felter. Casanovas analyser peger konkret på, hvordan relationen til politik og politiske sager spiller forskellige roller igennem tiden. Hun viser f.eks., hvordan irske forfattere i forskellig grad knyttede an til den irske nationale bevægelse i tiden før og efter den irske revolution. Joyces lokalisering i Paris kan således ses både som en afvisning af at underkaste sig kolonial dominans i London og den nationale dominans i Dublin. Samtidig bekræfter Joyce Paris som den globale

litterære hovedstad og som et sted, hvor national litteratur kan blive 'universaliseret' og cirkuleret i en grad så det også bliver økonomisk profitabelt.

Med baggrund i Casanovas analyse viser jeg her fire analytiske momenter, som er værd at benytte i analyser af transnationale kulturelle produktionsfelter. Med udgangspunkt i en strukturel og historisk analyse af feltet må man for det første undersøge relationen mellem nationale felter og agenternes position i de nationale felter. For det andet agenternes livsbane i feltet (nationalt og transnationalt). For det tredje hvordan kulturelle former cirkulerer i transnationale relationer og anvendes i kampe om autonomi. Og endelig de specifikke relationer mellem det specifikke kulturelle produktionsfelt og andre nationale og transnationale felter, særligt det politiske og økonomiske. De fire principper trækker på de grundlæggende egenskaber fra feltanalyser, men specificerer tilgangen i forholdet til analyser af transnationale felter og ikke mindst agentorienterede studier af transnationale felter, hvor fokus er på de konkrete kampe, som agenterne kaster sig ud i, i håbet om anerkendelse og hæder.

Europæiske strategier

Et centralt spørgsmål er naturligvis, i hvor vid udstrækning de fire analytiske principper er produktive i analysen af andre sociale sammenhænge end det globale litterære felt og således, om de kan fungere som analytiske tænkeværktøjer for undersøgelser af og dimensioner til sammenligningen mellem transnationale felter. Det mener jeg, de kan. For at undersøge det følger her en analytisk skitse bygget på de fire principper. Konkret analyserer jeg relationerne mellem samfundsvidenskabelig forskning og EU som de var konfigureret omkring 2010. Tidspunktet er ikke tilfældigt. Det var da næsten 30 år siden samfundsvidenskaberne var blevet en del af EUs forskningspolitik (Rammeprogrammerne eller Framework Programmes for Research and Technological Development, eller bare FP) og midt i processen med at indføre European Research Area (ERA). Samtidig var det – kan vi se i bakspejlet – en tid, som leder op til en række substantielle ændringer i organiseringen af EUs forskningspolitik, som medførte væsentlige ændringer, særligt for samfundsvidenskab og humaniora.

Analysen indeholder tre dele. Først en kort redegørelse for feltets fremkomst og ikke mindst samfundsvidenskabernes position i 2000erne. Den efterfølgende analyse skitserer tre forskellige strategier, som grupper af samfundsvidenskabelige og humanistiske forskere benyttede i 2000erne. Analysen er struktureret af de fire analytiske principper fra Casanova og viser, hvordan disse giver blik for både strukturelle forhold i feltet og de dynamikker som forandrede feltets konfiguration.

Samfundsvidenskaberne i EU-forskningspolitik

Forskning og videnskab har været en del af den politiske integration i Europa siden både Kul- og Stålonionen og Romtraktaten. I første omgang samarbejdet om kernekraft og andre energiformer, senere også andre tekniske videnskaber med forbindelse til centrale industrier og politikområder for EU. Gennemgående for EUs forskningspolitik er ikke bare en høj grad af anvendelsesorientering, men særligt en orientering i retning af den økonomiske integration og understøttelse af brancher og industrier, som er blevet set som centrale for

europæisk økonomisk vækst og integration (Benner 2018; Guzzetti 1995). I den sammenhæng har samfundsvidenskaberne været henvist til en relativ perifer rolle. Ikke desto mindre har der været relationer mellem samfundsvidenskaberne og politiske institutioner og processer på europæisk niveau siden de første traktater i 1950'erne. Samfundsvidenskabelig viden har fungeret som policy-heuristikker fra de første kommissioner, og EU har været central i etableringen af centrale samfundsvidenskabelige institutioner som Eurobarometer, European Science Foundation og European University Institute (Aldrin 2010; Boncourt og Calligaro 2017; Guzzetti 1995; Rosamond 2015; White 2003).

Framework Programmes, som kendetegner og nærmest er blevet et synonym for EUs organisering af forskningspolitikken, blev etableret i 1981 i et forsøg på at koordinere de forskningsaktiviteter, som var blevet sat i gang for at producere viden til forskellige EU-institutioner samt understøtte opbygningen og spredningen af videnskabelige kapaciteter i Europa. For samfundsvidenskaberne betød disse initiativer i første omgang kun lidt. Forskning og udvikling på EU-niveau havde været forbeholdt de tekniske videnskaber og naturvidenskaberne. Men fra slutningen af 1980'erne kom samfundsvidenskabelige temaer på banen. I relation til teknologivurdering blev samfundsvidenskabelig viden om risiko inddraget og i COST-netværkerne (European Cooperation in Science and Technology) inviteres samfundsvidenskaberne ind via ESF (Liberatore 2000; Newby et al. 1992). Fra det fjerde rammeprogram (1994-1998) blev der for første gang etableret programmer rettet mod samfundsvidenskabelige problemstillinger. I kølvandet på Delors' planer for et Socialt Europa parallelt til det indre marked og med Maastrichttraktatens udvidelse af EUs kompetenceområde, blev samfundsvidenskabelige problemstillinger fra uddannelse og demokrati til teknologivurdering og innovation inddraget. Fra starten af 1990'erne og til slutningen af 2000'erne voksede både det samlede budget til samfundsvidenskabelig forskning og samfundsvidenskabernes andel i EUs forskningsbudget (Kastrinos 2010). Ser vi på de felter, som blev finansieret, var det i første omgang temaer og områder tæt forbundet til på den ene side øget markedsintegration (risikovurdering af ny teknologi) og på den anden side Delors' sociale Europa (Livslang uddannelse og social integration). I løbet af 1990'erne blev feltet af temaer udvidet betragteligt (Kastrinos 2011). Så selv om EU-forskningsprogrammer historisk sigtede mod øget økonomisk vækst og integration, var det kun et af temaerne, som eksplicit rettede sig mod økonomien. De resterende programmer drejede sig om demokrati, deltagelse, retfærdighed og andre klassiske problemstillinger fra sociologi, statskundskab og jura, men kun i begrænset omfang fra humaniora. Problemstillingerne repræsenterede i store træk problemer og udfordringer, som blev relevante i kølvandet på murens fald og den tiltagende europæiske integration med hvad der fulgte af arbejdsmigration, spørgsmål om identitet og medborgerskab og udfordringer for demokratiet både på nationalt og EU-niveau.

Med vedtagelsen af Lissabon-strategien i 2001 og indførelsen af European Research Area (ERA) skete der endnu en strukturel ændring i EUs forskningspolitik. Med Lissabon-strategien kom viden og forskning på dagsordenen som væsentlige komponenter til at øge væksten i Europa og ERA betød, at EU og medlemslandene forpligtede sig til at arbejde for at integrere de nationale forskningssystemer – en forskningens ækvivalens til det indre

marked. For samfundsvidenskaberne (og humaniora) betød det, at alle dele af videnskaberne blev en del af ERA og som sådan også objekter for EU-politik. Ikke at der fulgte midler eller repræsentation med i nogen videre udstrækning, men som vi skal se, var ERA en strukturel åbning for visse forskere.

Tre strategier i relationen mellem EU og samfundsvidenskabelig vidensproduktion

2000erne var således kendetegnet af nye strategiske muligheder for samfundsvidenskaberne og humaniora i EUs forskningspolitik, som samfundsforskere benyttede sig af i forskellig grad og på forskellige måder. Fokus var stadig på industrierorienterede områder af naturvidenskab og de tekniske videnskaber, men der var store midler og prestige at hente i EUs ramme programmer for samfundsforskere. Så hvordan forholdt forskellige samfundsvidenskabelige forskere sig til EUs forskningspolitik? Og hvilke strategier benyttede de sig af i kampen om anerkendelse og indflydelse? Læser man igennem mængden af rapporter om europæisk forskningspolitik og samfundsvidenskabelig viden finder man tre positioner. Fælles for dem er, at de alle skriver sig ind i et narrativ om fordelene ved grænseoverskridende forskningssamarbejder og opbygningen af relationer på tværs af øst og vest og samfundsvidenskabernes potentiale til at sikre vækst, frihed og solidaritet i Europa. De indskriver sig med andre ord i den dominerende politiske diskurs i EUs forskningspolitik og forsknings rolle i bredere europæisk politisk og økonomisk integration. Men man finder også forskelle, som fremstår klare, når man systematisk analyserer de tre positioner ved hjælp af de fire principper jeg foreslår ovenfor. De tre forskellige positioner jeg identificerer, betegner jeg henholdsvis *de konsekrerede rene*, *de assimilerede støtter* og *nytilkommerne*. Alle tre positioner repræsenteres af umiddelbart relativt velestimerede professorer, som på hver deres måde har gjort det godt. De har dog også væsentligt forskellige strukturelle egenskaber og livsbaner i feltet og forholder sig forskelligt i feltet af europæisk forskningspolitik.

De konsekrerede rene

Den første position er repræsenteret ved ESF's Standing Committee of the Social Sciences (SCSS). SCSS var sammensat af nationalt anerkendte forskere, udpeget af nationale akademiske institutioner som akademier og statslige forskningsfonde. Som sådan repræsenterede de altså relativt veletablerede og anerkendte institutioner og forskningsfelter eller discipliner i de respektive lande. Hvad endvidere er tydeligt er, at formændene for SCSS ofte kom fra dominerende lande og samfundsvidenskabelige discipliner. Således var de to sidste formænd fra henholdsvis Irland (Christopher Whelan) og UK (Roderick Floud) og henholdsvis sociolog og økonomisk historiker. Fælles for dem var deres tilknytning til prestigefyldte britiske forskningsmiljøer og til veletablerede europæiske faglige selskaber som f.eks. European Consortium for Sociological Research for Whelan's vedkommende. Floud havde en lang karriere på prestigefyldte britiske universiteter, først som forsker, men i årene før han blev formand for SCSS, som rektor på London Metropolitan University og formand for de britiske universiteters forening (Universities UK) og efterfølgende formand for European University Association. Formændene som tegnede SCSS i 2000erne repræsenterede

således dominerende akademiske discipliner og lande eller sprogområder. Samtidige havde de begge livsbaner som kombinerede anerkendte videnskabelige institutioner og forvaltningen af dem.

I løbet af 2000erne engagerede ESF sig i debatter om EUs forskningspolitik. Europa-Kommissionen havde en plads som observatør i SCSS og der var en relativ tæt kontakt mellem ESF og EU (interview med ESF ansat) som også mundede ud i konkrete projekter (Kropp 2018). Som en del af arbejdet med at promovere samfundsvidenskaberne publicerede SCSS en række rapporter, som skulle illustrere samfundsvidenskabernes potentiale og videnskabelige bidrag. Indledningen til rapporten fra 2005 beskriver betingelserne for Europæisk samfundsvidenskab:

European societies are so diverse that they provide a natural laboratory for social science. Within a few thousand kilometres, researchers can find a wide variety of family structures, education and healthcare systems, religious beliefs and employment practices to study. They can hear hundreds of languages and meet people from all races. Nor is Europe merely an arena for social science research. Social science provides the research findings we need to promote social cohesion within European societies and within Europe as a whole. It is of particular relevance to the European Union in its current era of accomplished and planned expansion. At the same time, the social sciences form part of science in general ... As this publication proves, European social scientists are also becoming increasingly aware that their research is of more than scholarly and even practical interest. Social science is a mirror that people, and the societies they live in, can hold up to themselves to gain a fascinating idea of their present shape and of the options for their future development. (SCSS ESF 2005:4-6)

I det korte uddrag her præsenterer SCSS samfundsvidenskaberne som en ligeværdig del af videnskaberne, som ved hjælp af 'det europæisk laboratorium' akkumulerer viden, der senere kan anvendes i forskellige ikke nærmere specificerede sammenhænge. Rapporten nævner EU og udvidelserne igennem 2000erne, men anvendelsen eller samfundsvidenskabernes mål forbliver brede og vage. Videnskaben skal her bidrage med en general vidensakkumulation på højt internationalt niveau, som senere – muligvis – kan bidrage til løsningen af samfundsmæssige problemer. Så på trods af forbindelsen til EU synes det at være forbindelsen til de nationale videnskabelige institutioner og centrale samfundsvidenskabelige discipliner, som dominerer fremstillingen af samfundsvidenskabernes bidrag og funktion.

De assimilerede støtter

Samtidig med at SCSS hos ESF udgav en række rapporter om samfundsvidenskaberne i EU-rammeprogrammer, nedsatte EU også egne ekspertgrupper. En af disse havde til opgave at monitorere samfundsvidenskaberne i ERA og komme med forslag til FP7. Ser vi på medlemmerne af gruppen, er det tydeligt, at de i vid udstrækning har transnationale karrierer forbundet til prestigefyldte vesteuropæiske institutioner og også i valg af både forskningsfelt og karriere er knyttet til EU og det europæiske integrationsprojekt. Samtidig

var gruppen tæt forbundet til begge de to dominerende fraktioner i Europa Parlamentet – de europæiske socialdemokrater og de konservative. Ser vi således på formanden for gruppen finder vi foreningen af politik og videnskab. Maria Joao Rodrigues havde været minister under António Guterres i Portugal og var en af de politiske nøglespillere i formuleringen af Lissabon traktaten i 2000. Før det var hun professor i økonomi på University Institute of Lisbon (ISCTE) med uddannelser i økonomi fra Paris og sociologi fra Lissabon. Lignende profil finder vi hos det polske medlem af gruppen Lena Kolarska-Bobonska. Først studier i sociologi i Warszawa i 1970'erne, efterfølgende på Stanford og professor i sociologi ved det polske akademi før murens fald. Efterfølgende leder af opinionsinstitutter og politiske tænketanke tæt forbundet til konservative polske politikere og partier. Men også på den akademiske side var forbindelsen til EU klar. Flere af deltagerne var tilknyttet Europa College i Brügge eller EUI i Firenze og mange studerede EU eller Europa integration igennem komparative studier. Og deres forestillinger om samfundsvidenskabernes rolle i relation til EU var da også langt mere eksplicitte. EU står overfor væsentlige udfordringer, som samfundsvidenskaberne kunne være med til at løse. De skriver:

Social sciences and humanities can make a relevant contribution to the construction of Europe by identifying possible answers to some of its main challenges: achieving enlargement, enhancing competitiveness with social cohesion, fostering sustainable development and quality of life, combining European with national identities, enhancing the role of Europe in international governance, reforming political institutions at European and national levels (p. 9).

Også de forslag gruppen kommer med ligger i forlængelse af EUs forskningspolitik. I deres anbefalinger til organisatoriske ændringer anbefaler de f.eks. stærkere koordinering mellem EU og nationale forskningsprogrammer via 'the Open Method of Coordination' og at støtte opbygningen af europæiske forskningsinfrastrukturer. Anbefalingerne angående indholdet eller tematikker for de kommende programmer er på den ene side formuleret i brede termer, på den anden side er de fem temaer rapporten nævner alle centrale sociologiske og politologiske problemstillinger. De samme discipliner, som dominerede gruppen, mens problemstillinger fra felter som erhvervsøkonomi, uddannelse eller nationaløkonomi var væsentlig mindre fremtrædende (p. 25 ff).

Nytilkommerne

Hvor begge de to første synspunkter var tæt sammenvævede med eksisterende magtfulde institutioner og netværk i feltet for europæisk forskningspolitik, er den følgende position i vid udstrækning knyttet til nye agenter og institutioner i feltet. Som forberedelse til hvad der blev til Horizon 2020 – EUs rammeprogram fra 2014 – bad kommissionen en gruppe forskere evaluere FP7's programmer med henblik på at pege på nye områder og problemstillinger, som burde inkluderes i et kommende rammeprogram. Ud af arbejdet kom den så kaldte METRIS-rapport (Emerging Trends in Socio-economic Sciences and Humanities in Europe) (European Commission 2009). På den måde lignede gruppen den gruppe Europa-

Kommissionen havde nedsat for at komme med forslag til integration af samfundsvidenskaberne i ERA (se ovenfor), men både i sammensætning og udkomme skilte den sig ud. S sammensætningen afspejlede to forandringer. For det første udvidelsen af EU i løbet af 2000erne og for det andet inklusionen af humaniora i EUs forskningspolitik med ERA. Et blik ned over deltagerne giver et indtryk af udvælgelseskriterierne i forhold til akademisk baggrund og nationalitet. Af de 12 deltagere var de fem fra de nye medlemslande i Østeuropa, mens resten af gruppen primært kom fra det nordvestlige Europa. Deltagerne var alle relativt veletablerede forskere i nationale sammenhænge, men ikke som *de Assimilerede* tæt knyttet til EU eller som *de Konsekrerede* med dominans over nationale akademiske institutioner. Formanden for gruppen Poul Holm var på mange måder et godt eksempel. Holm var professor i miljøhistorie på Dublin Universitet og havde i en kort omtumlet periode været rektor for Roskilde Universitet (2006-2008). Som formand for Det Humanistiske Forskningsråd i første halvdel af 2000erne, var han involveret i promoveringen af humaniora i EU-forskningsprogrammer og etablering af HERA (Humanities in the European Research Area), men var hverken knyttet til institutioner som ESF, EUI, eller prestigefyldte universiteter i Europa eller USA. Holms karriere have været på perifere danske institutioner, først på Fiskeri- og Søfartsmuseet i Esbjerg og SDU og siden kort på RUC. Det var altså en mere heterogen gruppe og med betydelig mindre både akademisk og videnskabelig kapital (for distinktionen se Timans, Wouters, and Heilbron 2019: 196). Og ved første øjekast ligner rapporten også en relativt almindelig EU-rapport. Den gennemgår de videnskabelige 'fremskridt' og nye forskningshorisonter inden for temaerne i den samfundsvidenskabelige del af EUs 7. rammeprogram. Men rapporten indeholdt også både institutionelle anbefalinger og anbefalinger til nye forskningsområder og problemstillinger, som lå ud over tematikkerne fra det 7. rammeprogram og kan forstås som forsøg på både at ændre den institutionelle og indholdsmæssige ordning af EUs forskningspolitik for samfundsvidenskaberne og humaniora.

Trends in the SSH reflect not only societal developments, but also the changing structures of research itself. National research systems remain very different in Europe, and efforts should be made to understand the ways in which the construction of a unified European Research Area is transforming them. We need to better understand how the important changes underway in the modes of funding and in science policy are affecting research both in terms of quality and in terms of its social uses... The quasi-ubiquitous calls for interdisciplinarity should not obscure the continued relevance of traditional disciplinary work, nor the need to achieve 'deep' interdisciplinarity between distant disciplines (p. 7) ... the group has provided selected examples of transversal research trends that renew vast swathes of the SSH. They are: the 'iconic turn' in a number of fields where the role of images, visualisations and iconic languages delineates a complex ecology of the visual; new approaches to space and spatiality that take into consideration the importance of physical space and lead to the rethinking of many territorialised concepts; a renewed interest in affects and emotions; and the erosion of the traditional boundaries of scientific research (p. 9).

Gruppens anbefalinger flugtede således f.eks. med anbefalinger om at styrke interdisciplinær forskning med dominerende forestillinger i EUs forskningspolitik. Men på andre områder forekom gruppens forslag løsrevne og abstrakte fra både institutionaliserede videnskabelige og bureaukratiske synspunkter på europæisk niveau. Med gruppens sammensætning i baghovedet kan vi forstå deres anbefalinger som forsøg på at udvide rammerne i EUs forskningspolitik særligt for humanistiske forskere. Og selv om både gruppens deltagere og de embedsmænd i EU, som havde arbejdet med rapporten, fandt anbefalingerne interessante, fik den heller ikke betydning for udformningen af Horizon 2020.

Fire momenter til analyser og sammenligning

I de seneste årtier er det blevet stadig vigtigere for sociologien at forstå og forklare transnationale processer og relationer. En produktiv tilgang til transnationale relationer har været Bourdieus feltanalytiske tilgang, men en samlet tilgang eksisterer endnu ikke. Jeg har her skitseret en simpel empirisk informeret feltanalytisk model, som kan bruges i konstruktionen af transnationale videnskabelige objekter og samtidig tjene som analytiske dimensioner i sammenligningen mellem transnationale felter. Den model jeg forslår, bygger på Casanovas omfattende analyser af det globale litterære felt. På baggrund af hendes analyser foreslår jeg fire analytiske momenter, som med fordel kan inddrages i analysen af internationale felter. Modellen kan endvidere anvendes i komparative analyser af forskellige transnationale felter. De fire momenter er alle dele af en generisk feltanalytisk model, men specificeret i forholdet til analyser af transnationale problemstillinger. Modellen tilbyder en teoretisk ramme for analyser af transnationale fænomener, uden at undervurdere betydningen af globale hierarkier eller ureflekteret overtage reificerede politiske hierarkier og kategorier. Her har jeg formuleret de fire momenter som spørgsmål, som kan bruges til at strukturere konkrete empiriske analyser.

1. Hvad er relationen mellem nationale felter og de aktive agents position i de aktive felter?
2. Hvad er agenternes livsbane i nationale og transnationale felter?
3. Hvordan cirkulerer kulturelle formater i globale og nationale felter og hvordan benyttes de i kampe om feltautonomi?
4. Hvad er relationen mellem det specifikke globale felt og andre globale felter (specielt økonomiske og politiske felter)?

De fire momenter udgør samlet set en ambitiøs og omfattende analysemodel. Det er klart ikke altid muligt eller ønskeligt at lægge lige stærk vægt på alle momenterne. Det må komme an på både forskningsspørgsmål og praktiske forhold.

Artiklens anden del skitserer, hvordan modellen (noget staccato) kan bruges i konkrete analyser, her eksemplificeret igennem en analyse af samfundsvidenskaben i EUs forskningspolitik.

	De konsekvrerede	De assimilerede	Nytilkommerne
Hvad er relationen mellem nationale felter og hvad er agenternes position i nationale felter?	Fra dominerende samfundsvidenskabelige discipliner og lande	Fra anerkendte samfundsvidenskabelige discipliner tæt relateret til EU og fra dominerende lande	Fra dominerede discipliner og lande. Nationalt domineret
Hvordan er agenternes livsbane i nationale og transnationale felter?	Livsbane i nationale felter og besiddelse af institutionel kapital både national og Europæisk	Anerkendt af EU. Forbundet til EU via forskningsobjekt	Nationale strategier, lille europæiske kapital
Hvordan cirkulerer kulturelle former globalt og hvordan bliver de benyttet i kampe om autonomi?	Disciplinorienteret forskning ikke relateret til EU-politikker	Disciplinorienteret forskning orienteret mod EU og finansieret af EU	Interdisciplinær forskning, ikke samfundsvidenskabelig eller humaniora main-stream
Hvordan er relationen mellem kulturelle produktionsfelter, særligt relationen til økonomiske og politiske felter?	Relativ autonomi håndhævet i europæiske felter. Afhængig af dominerende nationale felter	Mindre forbundet til nationale felter. Tæt forbundet til europæiske politiske felter	Begrænset national institutionel kapital, lille EU-kapital

I den korte analyse viser jeg, hvordan de fire momenter kan bruges i analyser af specifikke kulturelle produktionsfelter og interaktioner mellem felter på transnationalt niveau i en analyse, som medtænker både strukturelle forhold og aktørdrevne processer. Som tabellen ovenfor viser, var agenters stillingtagen og strategier ikke bare et produkt af idiosynkratiske meninger, men tæt knyttet til deres position og livsbaner i feltet. Den måde samfundsforskere tog stilling i kampene om organiseringen af EU-forskningspolitik hang sammen med deres livsbaner i feltet for europæisk forskningspolitik og de specifikke historisk konfigurerede magtforhold. Det er klart, at analysen her kan uddybes. Forskelle internt i udvalgene kunne bringes frem og/eller man kunne inddrage hvordan EU-bureaukratiet modtog rapporter. Men hvorom alting er, viser analyseskitsen anvendeligheden af de fire momenter til at strukture og potentielt sammenligne transnationale felter, de processer som skaber og forandrer dem, og deres relation til andre transnationale felter. Både Casanovas analyse og eksemplet her er analyser af kampe i kulturelle produktionsfelter og sekundært deres relation til både politiske og økonomiske felter og de fire momenter er også formuleret for at forstå transnationale kulturelle felter. Deres anvendelighed og relevans i andre former for felter eller sociale sammenhænge er ikke afgjort og her ligger afgjort et arbejde af gøre. De fire analytiske momenter, som jeg fremanalyserer fra Cassnovas bog, kan altså anvendes som strukturerende analytiske principper og som analytiske dimensioner i sammenligninger mellem transnationale felter. Sådanne sammenligninger kan være omfattende og inddrage alle fire momenter eller fokusere på enkelt dimensioner.

Noter

- ¹ Omkring transnationale feltanalyser er der en del oversigter og empiriske bidrag man kan starte med. Se f.eks. (Adler-Nissen 2013; Cohen 2011; Go and Krause 2016; Kauppi 2018; Sapiro 2018; Sapiro, Leperlier, and Brahim 2018)
- ² Steinmetz' analyser er således også en kritik af center-periferi modeller, hvor magten strømmer ensrettet fra centret til periferien, men lader centeret upåvirket.
- ³ På den måde skiller feltanalysen sig også ud fra klassiske tilgange i f.eks. IR, hvor stater er de centrale aktører med stabile exogen interesser eller sociologisk verdenssystem teori.

Referencer

- Adler-Nissen, Rebecca. 2013. *Bourdieu in International Relations, Rethinking Key Concepts in IR*. Routledge.
- Aldrin, Philippe. 2010. 'From Instrument to Instrumentalisation of "European Opinion": A Historical Sociology of the Measurement of Opinions and the Management of the Public Space'. In *A political sociology of the European Union, reassessing constructivism*, edited by J. Rowell and M. Mangenot. Manchester: Manchester University Press.
- Benner, Mats. 2018. *The New Global Politics of Science: Knowledge, Markets and the State*. Northampton, MA: Edward Elgar Pub, Inc.
- Boncourt, Thibaud, and Oriane Calligaro. 2017. 'Legitimising Europe with the Social Sciences and Humanities? The European University Institute and the European Integration Project (1976-1986)'. *Serendipities* 2(1):69.
- Bourdieu, Pierre. 1975. 'The Specificity of the Scientific Field and the Social Conditions of the Progress of Reason'. *Social Science Information* 14(6):19-47.
- Bourdieu, Pierre. 1984. *Distinction, a Social Critique of the Judgement of Taste*. Harvard University Press.
- Bourdieu, Pierre. 1988. *Homo Academicus*. Cambridge: Polity Press.
- Bourdieu, Pierre. 1991. *The Political Ontology of Martin Heidegger*. Stanford: Stanford University Press.
- Bourdieu, Pierre. 1996a. *The Rules of Art*. Cambridge: Polity Press.
- Bourdieu, Pierre. 1996b. *The State Nobility - Elite Schools in the Field of Power*. Stanford, California: Stanford University Press.
- Bourdieu, Pierre. 2001. *Modild: for en social bevægelse i Europa*. Kbh: Hans Reitzel.
- Bourdieu, Pierre. 2005. *The Social Structures of the Economy*. Cambridge: Polity Press.
- Bourdieu, Pierre. 2013. 'De la méthode structurale au concept de champ'. *Actes de la recherche en sciences sociales* 200:12-37.
- Bourdieu, Pierre. 2017. *Manet: A Symbolic Revolution: Lectures at the Collège de France (1998-2000)*. Cambridge: Polity Press.
- Bourdieu, Pierre et al. 1999. *The Weight of the World - Social Suffering in Contemporary Society*. Oxford: Polity Press.

- Casanova, Pascale. 2007. *The World Republic of Letters*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press.
- Cohen, Antonin. 2011. 'Bourdieu Hits Brussels: The Genesis and Structure of the European Field of Power'. *International Political Sociology* 5(3):335–39. doi: 10.1111/j.1749-5687.2011.00137_3.x.
- Dezalay, Yves, and Bryant G. Garth. 1996. *Dealing in Virtue: International Commercial Arbitration and the Construction of a Transnational Legal Order*. Chicago: University of Chicago Press.
- Dezalay, Yves, and Bryant G. Garth. 2002. *The Internationalization of Palace Wars*. Chicago: The University of Chicago Press.
- European Commission. 2009. *METRIS Report - Monitoring European Trends in Social Sciences and Humanities*. European Commission.
- Georgakakis, Didier, and Jay Rowell. 2013. *The Field of Eurocracy*. Palgrave Macmillan.
- Go, Julian, and Monika Krause. 2016. 'Fielding Transnationalism: An Introduction'. *The Sociological Review Monographs* 64(2):6–30. doi: 10.1002/2059-7932.12000.
- Guzzetti, Luca. 1995. *A Brief History of European Union Research Policy*. Office for Official Publications of the European Communities.
- Heilbron, Johan. 2011. 'Practical Foundations of Theorizing The Case of Pierre Bourdieu'. In *Social Knowledge in the Making*, edited by C. Camic, N. Gross, and M. Lamont. Chicago: The University of Chicago Press.
- Kastrinos, Nikos. 2010. 'Policies for Co-Ordination in the European Research Area: A View from the Social Sciences and Humanities'. *Science and Public Policy* 37(4):297–310. doi: 10.3152/030234210X496646.
- Kastrinos, Nikos. 2011. 'Bringing EU Social Science and Humanities into Policy: Experience and Prospects'. Pp. 211–44 in *Social Science and Policy Challenges, Research & Policy*, edited by G. Papanagnou. UNESCO Publishing.
- Kauppi, Niilo. 2018. 'Transnational Social Fields'. In *The Oxford handbook of Pierre Bourdieu*, edited by T. Medvetz and J. J. Sallaz. New York, NY: Oxford University Press.
- Krause, Monika. 2016. "'Western Hegemony" in the Social Sciences: Fields and Model Systems'. *The Sociological Review Monographs* 64(2):194–211. doi: 10.1002/2059-7932.12008.
- Kropp, Kristoffer. 2018. 'The European Social Survey and European Research Policy: Homological Structures and Conjunctural Alliances'. *European Journal of Cultural and Political Sociology* 5(3):295–319. doi: 10.1080/23254823.2017.1398674.
- Liberatore, Angela. 2000. 'From Science/Policy Interface to Science/Policy/Society Dialogue'. In *Social sciences for knowledge and decision making, OECD Proceedings*, edited by Organisation for Economic Co-operation and Development. Paris, Cedex, France: OECD.
- Newby, Howard, Adrian Alsop, Helga Nowotny, and John Smith. 1992. 'Social Sciences in the Context of the European Communities'. In *The ESF and the Social Sciences*, edited by H. Nowotny and J. Smith. Strasbourg: European Science Foundation.

- Pérez, Amín. 2018. 'Switching Scientific Paradigms for a Political Revolution: Bourdieu During the Algerian Liberation War'. Presented at the Social Science Seminar, March 5, Institute for Advanced Study, Princeton.
- Pérez, Amín. 2020. 'Doing Politics by Other Means: Abdelmalek Sayad and the Political Sociology of a Collective Intellectual'. *The Sociological Review* 68(5):999–1014. doi: 10.1177/0038026119900104.
- Rosamond, Ben. 2015. 'Performing Theory/Theorizing Performance in Emergent Supranational Governance: The "Live" Knowledge Archive of European Integration and the Early European Commission'. *Journal of European Integration* 37(2):175–91. doi: 10.1080/07036337.2014.990134.
- Rowell, Jay, and Michel Mangelot, eds. 2010. *A Political Sociology of the European Union. Reassessing Constructivism*. Manchester University Press.
- Sapiro, Gisèle. 2018. 'Field Theory from a Transnational Perspective'. In *The Oxford handbook of Pierre Bourdieu*, edited by T. Medvetz and J. J. Sallaz. New York, NY: Oxford University Press.
- Sapiro, Gisèle, Tristan Leperlier, and Mohamed Amine Brahim. 2018. 'What Is a Transnational Intellectual Field?' *Actes de La Recherche En Sciences Sociales* No 224(4):4–11.
- SCSS ESF. 2005. *Social Sciences in Europe*. Strasbourg: European Science Foundation.
- Steinmetz, George. 2013. 'A Child of the Empire: British Sociology and Colonialism, 1940s–1960s'. *Journal of the History of the Behavioral Sciences* 49(4):353–78. doi: 10.1002/jhbs.21628.
- Steinmetz, George. 2016. 'Social Fields, Subfields and Social Spaces at the Scale of Empires: Explaining the Colonial State and Colonial Sociology'. *The Sociological Review Monographs* 64(2):98–123. doi: 10.1002/2059-7932.12004.
- Timans, Rob, Paul Wouters, and Johan Heilbron. 2019. 'Mixed Methods Research: What It Is and What It Could Be'. *Theory and Society* 48(2):193–216. doi: 10.1007/s11186-019-09345-5.
- White, Jonathan P. J. 2003. 'Theory Guiding Practice: The Neofunctionalists and the Hallstein EEC Commission'. *Journal of European Integration History* 9(1):111–31.